

Foundations of Halacha Series VI Part I – The Shabbos Yard

עירובין דף ק.א

שרשוי גזוכים - שאין הענפים נמוכין אלא זרשאן, הולכין ומגזיכין ללד חיבורן. לא ישב עליהן - דכיון דגזוכין שלשה - כאילן חשיבי, ואין משתמשין באילן.	משנה. אילן שהיה מיסך על הארץ, אם אין גופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים - מטלטלים תחתיו. שרשיו גבוהים מן הארץ שלשה טפחים - לא ישב עליהן.
ואין ניתלין באילן - אשטנדליי"ר (להתלות, להתמתח)	גמרא. תנו רבנן: שרשי אילן שגבוהין מן הארץ שלשה טפחים. או שיש חלל תחתיהן שלשה טפחים, אף על פי שצידו אחד שוה לארץ - הרי זה לא ישב עליהן, לפי שאין עולין באילן, ואין נתלין באילן, ואין נשענין באילן.
ואן זרגלים חוטא - חלמא: הלוך נמי חטא קרי ליה, והכא חיכא חטא שתולש טעזים לחיס - אסור, דכוי תולש יבשין כתלושין דמי. סיים מסאני - שרי. לא סיים מסאני - אסור, טעזים נדצקין זקשרי אלצעותיו ונתלשין. עוקלא - אשפי"א (מעין מסמר שבנעל), כפול מתחתיו, והטעזים נדצקים שם ותולשן. שרכא - פתילכ ארוככ שטעז ארוך אסור. זימות החמכ - זרע יש בגזעולין ומשירן. כ"ר שמעון - דאמר דזר שאין מתכוין מותר	תני חדא: מותר לילך על גבי עשבים בשבת, ותניא אידך: אסור. לא קשיא הא - בלחים, הא - ביבשים. ואי בעית אימא: הא והא בלחים, ולא קשיא כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים. ואיבעית אימא: הא והא בימות החמה, ולא קשיא הא - דסיים מסאניה, הא - דלא סיים מסאניה. ואיבעית אימא: הא והא דסיים מסאניה, ולא קשיא: הא - דאית ליה עוקצי, הא - דלית ליה עוקצי. ואיבעית אימא: הא והא דאית ליה עוקצי, הא - דאית ליה שרכא, הא - דלית ליה שרכא. והאידנא דקיימא לן כרבי שמעון - כולהו שרי.
א (א) בין יבש. ואפילו אם כבר נתייבש לגמרי שאין בו שום לחלוחית כלל וגם נשרו עליו וענפיו ופירותיו דלא שייך בו אחיכ שום חשש תלישה (א) אפ"ה אסור בכל גווני משום סייג וגדר (ב) ויש מקילין בזה בימות החמה שמנכר לכל שהוא יבש: (ב) ואין נתלים. וה"ה דאין נשענין ונסמכין בו [גמרא]: (ג) ואין משתמשין. כגון להניח חפץ על אילן או להוריד איזה דבר מאילן או לקשור בו בהמה וכיוצא בזה [אחרונים]: (ד) במחובר לקרקע. ודוקא בגבוה מן הארץ ג"ט וכדלקמן: (ה) שמא יעלה ויתלוש. (ג) עלים או ענפים או פירות ויתכוין לתלשם ואתי לידי חיוב חטאת.	הלכות שבת סימן שצו א א אין עולים באילן בין לח (א) בין יבש (ב) ואין נתלים בו (ג) ואין משתמשין (ד) במחובר לקרקע כלל גזרה (ה) שמא יעלה ויתלוש.
ב (טז) שרשי אילן. (י) שיוצאים מן הקרקע ונראים כמו באילנות הזקנים: (יז) אסור להשתמש. (יא) ואע"ג דחכא לא שייך כולי האי שמא יתלוש אפ"ה גזרו בו חכמים: (יח) פחות וכו' להשתמש בהם. וה"ה (יב) ענף של אילן אם הוא סמוך לקרקע פחות מג' טפחים:	ב (טז) ה שרשי (ב) אילן הגבוהים מן הארץ ג' טפחים (יז) אסור להשתמש בהם (יח) פחות מכאן מותר להשתמש בהם (יט) דכרקע חשיבי

(כה) כיון שאינו מכוין. עיין בבה"ל שכתבנו דהיכי דעשבים הם גדולים יזהר שלא ירוץ עליהן דהוי פסיק רישא שיתלש בודאי ואפשר דאפילו לילך עליהן במהרה ג"כ צריך ליזהר: (כו) שמשקים אותן. והמשקה את הזרעים חייב משום זורע דמועיל להצמיח (יח) וגם משום חורש שמרפיא הקרקע ע"י הלחלוח.	ג * ה מותר לילך ע"ג עשבים (כד) בין לחים בין יבשים (כה) כיון שאינו מתכוין לתלוש ט אבל האוכלים בגנות אסורים ליטול ידיהם על העשבים (ד) (כו) שמשקים אותם אע"פ שאינם מכוונים (ה) (כז) פסיק רישיה הוא י אבל מותר להטיל בהם (כח) מי רגלים * (כט) או שאר (ו) משקים שאינם מצמיחין: כגה (ל) ולכן טוב להחמיר שלא לאכול (ז) צגנות חס ישתמש שם עם מים דצקושי יש ליזכר שלא יפלו שם מים (צ"י צשס סכת):
(כט) או שאר משקים שאינם מצמיחים. דהיינו (כד) כגון יין לפי שהוא עז וחזק ושורף ג"כ הזרעים וכן שאר משקה שהוא כעין זה וכתב המג"א דלכתחלה (כה) ראוי ליזהר אף במשקים ועיין בא"ד שכתב דביין שהוא חזק אין ליזהר כלל וכנ"ל. כתב הפמ"ג דמי דבש ושכר יש בהן מים ובודאי מצמיחין:	